

ЗОРЯ ГАЛІШКА.

ЛІВОВЪ. СУБОТА

Ч. 46.

дня 27 Мая (8 Червня) 1850.

Выходитъ що Середы и Суботы. Цѣна для одбирающихъ въ Редакції: чверть-
рочна 1 рень. 15 кр. ср.; піврочна 2 рень. 30 кр. ср.; черезъ почты: чверть-
рочна 1 рень. 35 кв. ср.; піврочна 3 рень. 10 кр. ср.

Съ дніємъ 18/30 Червня, т. е. съ 52. Ч. кончиться речинець предплаты на „Зорю Галицкю.“ Осмѣяло сѧ пропрос Почтенныхъ Покровителей нашихъ о скорю залишкѣ предплаты на дальший часъ крикенсько просяти. Важаючи однакожъ, що число 44. Предплателей съ кождымъ новымъ чвертьрочемъ значно зменшатися зачало, такъ, що вспышшиа предплата въ теперѣшніомъ кварталѣ підво на головній видатки редакційній вщетарчилася; зъ нашои сторони напередъ ог҃аднити за должнасть оуважаємо: що бль числа 44. Предплателей бльше залежати, чи „Зоря“ черезъ цѣлоб сльдюшое чвертьроче вважаєтися можна видавати, чи видаванье єй ще передъ концемъ того настѣпаюшого кварталу съ вичерпанымъ загодомъ прендиераційнимъ, бльдено принужденій застаповити; бо и тобѣтакожъ намъ додати треба, же „Зоря“ що до свидѣствання не може сѧ оуважити съ де-
котрими инишими письмами повреїенними, що то и тано предплату погасити, и хотай-
ши иль предплата хисла, черпаючи запомоги зъ инишихъ норъ, дальше выходити можуть.

Въ 45. Ч. „Зоря“ оумѣстилисѧ дописъ одного львовскаго „поетвпового“ до чвжо-
егоронного письма повременного, аби показати, що не рѣкіи свтъ ще по межи наши
люде, которіи черезъ два рокиничого сѧ не набчали, але ничего такожъ и не завбли. И тік то саміи люде, которіи и найлѣпшии
намѣренїа и найприведлѣвкишии збланїа такъ
злогливо викривляютъ, невестанно єши говорятьъ, що Рчинни, которіи съ Радою тѣтей-
шюю надѣть въ одноть кербникѣ, свтъ причин-
и новъ незгоды! На честь Полаковъ въ во-
сточній часті Галичини же наши жю-
цихъ должностно однакожъ сказати, що чи-
то тыхъ, которіи въ своей слѣпотѣ такъ

булерто оклеветвуютъ и запознаютъ паче,
далеко есть меншое бль тихъ, которій за-
чалии буже провиджувати и нає справедли-
вийше оцѣнювати; бо що до нихъ соплемен-
никовъ въ западній часті, тїи наши такъ
даже не жвратъ сѧ. Въ тѣмъ однако вліко
врѣ сгаджають сѧ, що свтъ даже противъ
подѣлови Галицї. Не ходитъ намъ тутъ
о тобѣ розводитися въ тѣмъ взгладѣ; во-
прогъ чи Галиччина має бйті, и такъ, подѣ-
лена, спочиває наївъ въ рѣкахъ Бисокон Рады
Министрбвъ; таквдь выпаде рѣшеніє то-
го вопроса, мы прїймети оног съ тымъ са-
мимъ довѣріемъ до Правительства, таков
всегда въ нїкъ покладалисѧ. Должнисѧ одни-

кожъ тѣтъ сказать, що противники подѣлѣ
нише крыдатъ Его Преходительство, до-
гтійного Начальника нашои областї, если
го идентифікуютъ со стороныю польскою въ
справѣ подѣлѣ; вѣѣ вѣсти, таинъ въ тѣтъ
взглядѣ подѣлено въ обѣгъ, сѣть лише безза-
садными помовками, на тобѣштѣреными, абы
закрѣпїе Рдиновъ до Его Преходительства
подкопати; мы не потребляемъ навѣгъ
додавати, що имъ тобѣ на закрѣпїе цѣлкомъ
не удалио, ю дгтійного нашего Начальни-
ка лише зъ тонъ стороны всегда зналисѧ и
знасто, що таико правыи и справедливый
брудникъ при всѣхъ своихъ дѣланіяхъ лише
добро загальное, а не таико одномъ стороны
мас на буказѣ и вѣбѣть рѣно спрѣме.

За далековѣ часъ провадило, величесто на
всѣ клеветы и ложи таикими томъ постѣдовыи
дописователь позволивъ совѣтъ насы, нашихъ
священниковъ и дакѣвъ таико гойно обвинова-
ти, хотѣли бдровѣдати; ю кождый нашъ
читатель вѣде оумѣвъ оцѣнити по заглав-
їю твою писанину; тѣтъ лише тѣлько вѣдомо-
но, що той дописователь лише во обще
корнилъ, але ини одного таикого поединчого
дѣла не подає, котормыи своимъ клеве-
тамъ бодай позоръ привды тогъ надати.
Вдачнесто однако томъ дописователю за тобѣ,
же признавъ, що въ 1848 роцѣ громады зо всѣхъ
сторонъ на прошенїю о подѣлѣ подаписовали-
са, и що таикожъ и рѣкій селанинъ желисъ,
абы законы въ зрозумѣломъ тобѣ газыцѣ ого-
лошилися. Зъ того самаго вуже показаєса,
що рѣкій селане вуже тогды добре знали и
знаютъ, о що рѣчъ ходитъ; ю таикожъ бѣ-
ли подаписоватися хотѣли, коли они въ ин-
шихъ справахъ, хотѣли сѣть цѣлкомъ по ихъ
боли, таикъ джже съ пѣдписами отагаютсѧ?
Таикого терроризму вуживали рѣкій священ-
ники? наї клеветникъ скаже! наї клеветникъ
понде по селахъ и наї спытавъ нашихъ се-
ланъ, що? чи польской, чи рѣкій газыкъ имъ
тильшии и зрозумѣльшии? Чи въ самой пети-
цї есть рѣкій газыкъ тѣлько покѣтовшию

польского? Намъ здаєса що клеветникъ то-
мѣ самъ не вѣритъ, ю принужденный бы
бывъ вѣрити, що и вѣѣ други слованскіи
нарѣчїи сѣть таикожъ лише покѣтовшию
польского, або що польской газыкъ въ царствѣ
польскомъ есть лише покѣтовшию россий-
ского. Дописователь той пытаєса, що Рдини
сдѣланы для правительства и для краю?
Мы отвѣчаемъ: що джже богато; ю дѣ-
ланы на противъ безбѣїю тѣтейшихъ постѣ-
довъ и черезъ запилене свое становище
вытѣгтили имъ мячъ зъ рѣки, которыи
край нашъ на вѣк опасности вѣнии хотѣли
виставити; для того славного намъ навѣгъ
и дописователь вдачнай вѣти повиненъ, що
заслониши край бдь великой пропасти,
въ такюю го тїи постѣдовыи потрѣтити возна-
мѣрами. Чи они не знаютъ, що вытерпѣла
Оугорщина и Семиградъ? Они знаютъ то
добре; они таикъ вѣли, они сали то видѣ-
ли, они злачно причинили таикъ до неща-
га. Отожъ таикого постѣдовъ мы не хотимо,
и никоимъ не хотѣлисѧ; протоб кождый по-
хвалить нашихъ ЧЧ. священниковъ, що ина-
шою дорогою народъ до шарга провадити
вознамѣрили. Дописователь товить, що ли-
ше Полякамъ сали завдачнити таютъ, що
сѣть оувольненї бдь панщини. Чи то правда?
Мы вузнасто, ты за тымъ, що въ селахъ
въ которыхъ дѣланы зреклися права до пан-
щини и не дамагуютъ сѧ вѣнадгороджена бдь
правительства за еи знесеніе селаніи вѣв-
шили своимъ панамъ вдачнай вѣти повин-
ни; но тобѣ цѣлкомъ не правда, таикы се-
ланы Полякамъ а не комъ иношомъ знесеные
панщини въ 1848 роцѣ завдачнити повинни.
Паншинъ знесло правительство; слово: консти-
тюцїя для австрійскон державы черезъ Добро-
тилового Цѣсара Фердинанда выреченое замѣка-
ло вуже въ себѣ и знесеніе панщини, постѣдовыи.
Тѣтейшии зрозумѣли добре вагд того слова;
хотѣли „каштаны“ ѡсети хотай имъ не напу-
жали, киндали по краю съ проповѣдею, таин-
же то они паншинъ даруютъ, абы народъ

сельскій буйнити до цѣли єдвадованія Польши. Селяни спостерегли быстрѣмъ скончью оутомъ о ютъ ходить и всю надежду положили на правительство, которое самое, якъ подтверждованію постѣповихъ заповѣчинъ, поспѣшило съ знесеніемъ паншини. Чижъ правительство не знесло самое паншини и въ дрѣхъ краяхъ коронныхъ, хотїй тамъ не было „пивоводителей“ польскихъ? Иакже може дописователь жаловатиа на Радѣ рѣкъ, що польскій постѣповий побѣла „каштаны“? А зъ дрѣгой стороны, що постѣповий до рѣкъ „каштановъ“, коли ить віе рѣки не въ смакѣ? Пагавлемъ, чи богато „польскій постѣповий“ побѣли оуже мазовецкій каштановъ, хотїй ить тамъ Рада рѣка въничѣль не перешкаджала, и не перешкала жас? Польскимъ постѣповимъ не ходить о добро краю и гараздъ селанъ; ить лише о тобѣ ходить аби могли набити впамвѣ на народъ сельскій и оужити го до ѿонихъ цѣлій. Доказомъ того есть, що въ роцѣ 1846, такъ правительство злагодило отношенія подданчи, тѣи „постѣповий“ тѣкого втирати правительство лише противорѣчили, лише жаловалиа, що правительство ить „мастки забирає“. Чи широ про тое гаданія тогды постѣповий съ селанами? Чи правда то, що ти оуже и впередъ не желаисто оупорядкова на отношенії подданчихъ? То иожъ! Но правда, що ты такъ і вѣс селанні тогодь не бѣ „постѣповыхъ“ но бѣ самого правительства очѣковали, въ которыхъ то нашихъ надѣахъ, на честь наї то бѣде правительство, не завелистоса. —

Дописователь той постѣповий рѣбнає насъ на конецъ со Цыганами! Чи то Рѣчини въ воєточній Галичинѣ а далеко єще и по за границѣ жіютъ такъ такъ Цыгани въ Оуграхъ порозкиданіи по селахъ, відкаютимъ по свѣтѣ, и не мають честного способу заробкового? чи може тобѣ ви, чимъ Цыгани рожнатимъ бѣ дрѣхъ, комъ іншомъ далеко лѣпше пріпапови до лиця? Поетѣповий той

повиненъ би та єбѣ добрѣ надѣ сокотю и ѿнии застановити, коли слова „Цыгани“ хотївъ въ ѿнии дописѣ оужити. И въ самой рѣчи, если Цыгани жіютъ въ кѣ неперевано на такомъ квени земли въ Австрої: та виши имъ ихъ правъ народніхъ неперечили, такъ то чинатъ польскій постѣповий, которій кромѣ своей народності не хотать оужнати дрѣгон. Также контигитиція зъ 4. Марта не всти зроблена лише для постѣповихъ Цыганевъ?

Каплиця руско-народна въ Ковалѣвцѣ округа станиславовскаго, и торжество народнѣ дне /15/ Мая 1850.

Въ селѣ Ковалѣвцѣ, въ природы поважно положеніи и оукрашеної, при дорозѣ цѣварской середъ села на югѣ, на граници церкви за стараніемъ и проводомъ тѣщевого священника Всев. Грабовича, такоже солтвієнть Рѣчиновъ ковалевецкихъ Ч. Ч. Грина Сергіана вйтга, Сафата Федчинака, Федъка Шди, Данила Пѣха, провѣзорій церкви; Федъка Шевцевого, Сафата Литвини, Корнила Бакора, Стака Головацкого, Іоанна Козака, Іакова и Карола Пельвецкого, Бартоломея Слюсара, Данила и Павла Назаровъ зъ Брацлава; Іоанфа Гроздѣнкаго вдовинчаго и братчика, ровотизну громады ковалевецкой и еи коштомъ знаменитымъ, въ каменя тесового, въ памятку знесенїа паншини и даної свободы, що виѣ зъ описанівмъ до того погревнити видомъ произшестїй политическихъ цѣлон Европы, въ рѣбномъ и нѣмецкому гмизцѣ оуложено, въ начиню вѣкотерваломъ въ фундаментѣ замбровано; поставлено въ тѣсацахъ Мам и Червна Р. 1849. Каплицю при адктивѣй срѣбости тѣбр зъ каменя тесового, оустроению трома повѣткемцевыми окнами, надѣ окномъ дверей ко цѣварской дорозѣ оукрашенно краиною фасіятою представляючо віброванѣ власъ поктевѣ, и на ней въ синомъ полі льба

ЗОЛОТОГО ГАЛИЦКОГО ЗЪ НАПИСОМЪ : Памятка
даной свободы. 3/15. Май 1848., и низше: Vi-
ribus unitis, съ крестомъ на верхѣ фасады,
величина жемѣзинъ хорошо вязолоченныъ.
По обоихъ сторонахъ фасады на колоннахъ,
крестами мальтийскими съ надписями оуло-
женними на глыбахъ камѣнныхъ сицирской
работы, — надъ дахомъ бонтоватъ, сердѣ
того на пали блажю оздобленіемъ и высо-
ко съ взносами и въ тѣмъ на прѣтъ же-
лѣзной высокой бронѣ австрійскому за-
нимающому виду, тимо доевѣченыхъ не-
прѣстногей, тимо различныхъ замаховъ
разорена каплицѣ и скінена орла, ажъ
по великой съ супротивниками корѣ капи-
цио, зъ надворѣ и внѣтровѣ прекрасно обмаль-
вано — деревомъ обсаджено, въ которой ста-
тъя деревланъ чудеснѣ С. Ондроїа, предста-
влены, оставлено. Голосъ о оуконченной въ
Коваловѣцѣ каплицѣ, рознесъ съ по сѣѣднѣхъ
громадахъ, которыи вразъ съ парофіянами
тѣгнейшиими, и прилечеными Олеша и Га-
валовекъ, дна 3/15. Малъ с. р. ажъ памят-
кѣ первого воскресенія, радостно очекова-
ли. Дедве прїйшовъ тонъ день, которому и
прикрасна спрѣлла погода, а оуже передъ свѣ-
томъ звонами тѣгнейшиими, звоны сѣѣ-
днѣхъ церкви обозвались. При штахетахъ.
ко дверемъ каплицѣ поставлено дѣкъ краснѣ
хорбки, капицио обмаено, а С. Ондроїа вѣн-
ками и зѣльють увѣрашено. Люде многочислен-
но сходилися почали. О годинѣ 9. зъ рана
оказала процесію тѣгнейша, въ великомъ по-
радкѣ при звонахъ пѣнію и „Христосъ воскрѣ-
с“ ажъ 40 цѣсарской дороги постѣпила, очѣ-
куючи процесіи прилеченныхъ до парофіи цер-
кви, — школари парофіальной рѣки спѣвали:
„Миръ вать братъ.“ По привитаню привѣтныхъ
процесій, разпочався видъ достопрійный походъ
до церкви тѣгнейши и процесія разтагив-
ши съ обоихъ сторонахъ цѣсарской доро-
ги. Брацтво съ сѣѣгломъ вѣйшло до цер-

кви, малъ хлопцѣ и дѣвичатка — дѣвицѣ при-
струеніи и парбки поставлено въ четыреуголь-
ниахъ зъ глыбами зелеными на противъ
блата, тогда разпочало сѧ набоженіе
торжественне. По суплаткаціи въ порадкѣ
великомъ процесію при пѣніяхъ: „Днесь благо-
датъ С. Аѣха и пр.“ будалася на пѣтце око-
до каплицѣ. Наставило благословеніе статъи
С. Ондроїа и Акадицѣ одѣтѣвано. Потомъ
Всеч. Грабовицѣ державъ берѣдѣ короткѣ але
звазлѣ, выясняючѣ важнѣсть торжествованія
сего дна, въ которому народъ нашъ галиц-
ко-рѣкій такъ величю благодать оуово-
женіемъ ѡдѣ добровѣковой работы полчнѣ;
которому заключивъ молитву, въ которой
Бесѣвшаго о излѣканіе всего блага на свѣ-
тій днѣ австрійскихъ Царей, подъ кото-
ромъ нашъ народъ въ жизнь провѣдивъ,
просинъ, на що пристетѣвю ѡрекимъ „Мно-
гамъ акта“ отвѣчали. Дѣги же школьній за-
нѣтии народный глинъ австрійскій, потомъ
„Миръ вать братъ.“ Торжество тобъ заклю-
чено пѣніемъ „Тебе Бога хвалимъ.“

Громада тѣгнейша по совершенномъ набо-
женіствѣ частовала вѣхъ привѣтнѣхъ во
сторонѣ гостей — на около каплицѣ по-
разставлено столы, при которыхъ скромнѣ
тосты за долго- и благоденіствѣ єго
Величества Цѣсара и вѣрного єму нарада
рѣкскаго одѣзывали сѧ. По оугошеню въ на-
иикраснѣмъ порадкѣ порозходили сѧ всѣ во
своя си.

УМѢСТКА.

Остерѣю всѣхъ подорожныхъ, жеби и о-
чеви сохранно черезъ Рѣнуѣѣхали, во до-
рога въ такъ лихад, що много нещастя сѧ
оуже лѣчило, де люде спадаючи въ рѣвъ гла-
вокѣ ноги си поломили, конѣ покалѣчили
и. пр. — а то тымъ больше, що на дорозѣ
жадного предостерѣгающаго знакѣ не поста-
бленио. —

Трешаковскій
священникъ тѣгцевый.